

Otto Andersens prædiken søndag seksagesima

Taler
Otto Andersen
Præst

Dato
5. februar 1956

Sted
Karlby og Voldby Kirker

Omstændigheder
Prædikentekst
Markusevangeliet kapitel 4, vers 26-32

1 **Af sig selv. (Mk. 4,26-32).**

Med Guds Rige er det saaledes, som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden. "Saa er der ikke mere at gøre". Saa gaar det hele af sig selv. – Saadan siger Herren jo.

5 Og det synes at passe Folk godt! Hvem har vel Tid eller Lyst til at beskæftige sig med det, der angaar Guds Rige? – Der er jo andre, nære og vigtige Ting, som trænger sig paa: Jorden skal pløjes, og Sæden saas, baade ude og inde er der nok at gøre hver Dag, om man skal klare de stigende Udgifter. – Ja, med Skatter og Udgifter og Bekymringer har det sig nok ogsaa som med Sennepskornet og med
10 Guds Rige: de vokser højere og højere, op over Ørerne, op over Skorstenen, helt op i Skyerne. Men saa er det da godt, at man ikke ogsaa samtidig skal beskæftige sig med noget saa fjernt og vanskeligt som Guds Rige, at her er da endelig noget, man roligt kan lade ligge, noget, der gaar af sig selv! – Jo, det ser virkelig ud, som om Herren har haft Lykke til at sige et Ord, som det passede Folk godt at følge
15 og at rette sig efter! – Med Guds Rige gaar det af sig selv! – Er det ikke den Børnelærdom, man har nemmet og indrettet sig efter? – De fleste da! – For der er jo ganske vist nogle hist og her, der mærkværdig nok slet ikke synes at have forstaaet - ikke endnu da, – men som tværtimod bekymrer sig meget og anstrenger sig stærkt med det, som angaar Guds Rige, ja, som endda tilmed
20 mener, at Guds Rige er det eneste, man behøver at bekymre sig for og arbejde for, og at alt det daglige, jordiske i Sammenligning intet har at betyde og vil desuden blive givet os som en Tilgift og komme ganske af sig selv! – Men er dette da ikke en Misforstaaelse? Er det ikke at vende det hele paa Hovedet, at arbejde for Guds Rige og saa vente, at alt andet kommer af sig selv?

25

Er Livet saadan? Er der noget i denne Verden, der gaar af sig selv? Er Livet bare en Leg? Er alt vort Arbejde, Strid og Møje bare en Misforstaaelse? Kan vi lade

30 det hele passe sig selv, gaa paa bedste Beskub og bare bekymre os for Guds Rige
– og for vor evige Salighed? – Men er det overhovedet muligt at tage sig Livet
saa let? Har man Lov til det? Er det ikke en Misforstaaelse?

35 Med Guds Rige er det, som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden! – Guds Rige
er Guds! Det er noget, Gud helt har i sin egen Haand! Det kommer helt, som
Gud vil! D. v. s.: Det kommer af sig selv!

40 Men saa gør vi vel Ret, naar vi lægger enhver Bekymring for og enhver Tanke
paa Guds Rige fra os, naar vi opgiver ethvert Arbejde, enhver Anstrengelse,
enhver Beskæftigelse med det, der angaar Guds Rige? Vi kan jo hverken gøre fra
eller til, – men det behøves jo heller ikke, da det kommer ganske af sig selv! – Og
vi kan ikke slippe disse daglige, jordiske Ting, – men det behøves jo altsaa heller
ikke, – for vi har jo ikke andet, hverken bedre eller større, at tage os til!

45 Lyder det ikke godt? Passer det os ikke godt? Slippe enhver forstyrrende Tanke,
enhver forstyrrende Bekymring for det evige – for helt og med alle Kræfter at
kaste sig over Dagliglivets Opgaver?

50 Mon det var det, der var Herrens Mening? Hvad Forskel gør det, om Guds Rige
kommer af sig selv, eller – eller det slet ikke kommer? Hvad Rolle spiller det, om
der er et Guds Rige, eller – eller der kun er den Hverdag, som tager alle vore
Tanker og kræver alle vore Kræfter? Flår det nogen Indflydelse paa vor
Holdning til Hverdagen, paa vor Indstilling til denne Tilværelse, om Guds Rige
kommer af sig selv, eller der slet ikke er noget Guds Rige? Gør det nogen
Forskel, om den ene skubber enhver Tanke om Guds Rige til Side, fordi det
55 kommer af sig selv, mens den anden skubber de samme Tanker fra sig, fordi der
ikke er noget Guds Rige? – Hvis Guds Rige kommer af sig selv, kan det saa
overhovedet have noget at betyde for os? Kan andet end det, vi beskæftiger os
med, have noget at betyde for os? – Det, der betyder noget for os, vil vi altid og
uundgaaelig beskæftige os med. Og hvad vi ikke beskæftiger os med, betyder
60 heller ingen Ting for os!

Naar det ser ud, som om det passer os godt, at Guds Rige kommer af sig selv, saa
er Sandheden nok den, at Guds Rige ingenting betyder for os! Det er nok ikke
Tro til Gud, der gør os saa rolige og trygge og saa ubekymrede for alt det, der
65 angaar Guds Rige! Nej, hvis vi virkelig er saa rolige og trygge, som det kunde se
ud til, saa er det nok Døden i os, der gør os saa rolige! Det er nok Dødens Ro,

der ses paa os! – Den, der har opgivet at kæmpe, der har opgivet Sandheden, opgivet Retfærdigheden, opgivet at gøre Forskel paa Ret og Uret, paa Sandhed
70 og Løgn, paa godt og ondt, der har opgivet at finde ud af, hvad der er hans Pligt, der har opgivet at øve Kærlighed, den, der har opgivet at leve, for hvem intet betyder noget virkeligt, han har let ved at sige, at det kommer nok altsammen af sig selv! – Og det passer ham godt! Det fritager ham for at beskæftige sig med alt det, han ikke gider beskæftige sig med! – Men det, der saaledes kommer af sig
75 selv, ja, allerede er kommen, det er Døden! – Døden kommer af sig selv! Livet derimod kommer ikke af sig selv! Livet kommer kun ved, at det leves! – At fritage sig selv for at kæmpe, – ved at sige, at Sandhed og Ret og Kærlighed kommer af sig selv, det er det samme som at fritage sig selv for at leve! – Livet kommer ikke af sig selv! Og intet, der betyder noget, kommer af sig selv!

80 Men med Guds Rige er det, som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden! – Ja, det er sikkert og vist. Det er Herrens Ord. Af sig selv bærer Jorden Frugt! Hvad ellers? – Vi kan jo hverken gøre fra eller til! – Og saadan er det med alt! Saadan er det med Sandhed og Ret og Godhed og Kærlighed! Saadan er det med selve
85 Livet! Vi har jo ikke Livet i vor egen Magt! Vi kan jo ikke gøre os til Herre over Livet og forme det, som vi vil! – Men fritager det os for at kæmpe? – Vi er ikke Herre over vore Dage, kender ikke Dagen, før Solen gaar ned! Men fritager det os for at leve? "Guds Ærinde gaar hver en Storm." Men fritager det os for at indtage vor Plads og tage vor Tørn, mens Stormen raser?

90 Af sig selv bærer Jorden Frugt, naar Sæden er lagt i den! – Men det er ikke Dødens Ro, der raader i den Muld, hvori Sæden er lagt, nej, det er Livets Uro! – Muldjorden siger ikke: Nu skubber jeg Sædekornet fra mig. Det hele gaar jo af sig selv, og Høsten kommer af sig selv, saa hvorfor skulde jeg belemres med det
95 Sædekorn og bekymres af al den Uro og Kamp, der uvægerligt følger af at have det Sædekorn liggende her! Nej, saadan siger Muldjorden ikke! Saadan kan den ikke sige, saadan kan den ikke gøre!

Sæden er lagt i Jorden! Derved bliver det! Og saa begynder Livets Uro og Kamp!
100 Det bryder i Sæden, det bryder i Muldjorden, Spirer trænger op, trænger Muld til Side, gør sig fri, vifter i Vinden, strækker sig i Solen. Rødder søger ned, søger ud til Siden, hager sig fast, holder Mulden fast og suger Næring af den. – En Kamp gaar for sig, en Kamp for Livet, en Kamp, der er selve Livet! Uadskillelig fra Livet!

105

Som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden! Saadan er det med Guds Rige! - Vi kan ikke undslaa os for Kampen. Vi kan ikke trække os ud af den. Vi kan ikke - af Medlidenhed med os selv - spare os selv for den. - Vi kan ikke spare os selv for Livet eller fritage os selv for Livet - eller for Livets Uro og Kamp og Risiko og - Nederlag. Vi kan ikke undslaa os for eller fritage os selv fra at gaa ind under Livets Krav og gøre vor Pligt. Vi kan ikke skubbe Spørgsmaalet om Ret og Sandhed og Godhed og Kærlighed fra os. - Vi er i Livets Vold! - Som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden! - Saa er Kampen uundgaaelig - og allerede i Gang! Der gives ingen Smutveje, ingen Bagdøre man kan liste ud af! Nej, Kamp er den eneste Mulighed for at leve - er selve Livet! - Vi har ikke selv valgt Kampen, ikke selv begyndt den! Vi har jo ikke af os selv taget Livet, men det blev os givet. Vi blev stillet midt ind i Livet, midt ind i Kampen. Og vi kan ikke selv bestemme over Kampen, - om vi vil fortsætte den, - eller paa hvilke Betingelser vi vil fortsætte, - paa hvilke Betingelser vi vil leve Livet! - Vi faar kun Livet paa een Betingelse, paa den Betingelse: at vi vil kæmpe, - kæmpe Livets Kamp! Sætte Livet ind paa Sandhed og Ret og Kærlighed! Men det er jo en fortvivlet Kamp at kæmpe, - saa slet som vi er udrustet dertil - og saa uduelige vi er! - Ja, netop! Det er den visse Død, vi sendes ud til! Ikke een slipper levende fra den Kamp! - Og dog lyser der et Haab over den Kamp - over alle kæmpende - alle tabende - over alle døende og døde! - Der lyder en Forjættelse - ikke et Løfte om, at du skal spares for Livet, skaanes for Kampen, slippe for Nederlaget, - nej, du skal komme til at leve dit Liv ud - til den bitre Ende! - Men et godt Budskab bæres til os, der alle staar midt i Kampen, der allerede staar midt i Nederlaget, der allerede kan skimte Døden som vor eneste Mulighed! Et godt Budskab bæres til os: Med Guds Rige er det, som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden! Af sig selv bærer Jorden Frugt! - Af sig selv! - Vi kan hverken gøre fra eller til! Men af Livets Kamp, af Livets Nederlag, af Livets Død, spirer Sæden op, Guds Sæd, og bliver tjenlig til Høst, Guds Høst! Og naar Frugten er tjenlig, sender han Seglen ud. Thi Høsten, Guds Høst, er for Haanden.

Saadan er det med Guds Rige.

Det er et Haab, vi ikke raader over, - et Haab, en Gave, til alle levende, alle stridende, alle tabende, alle fortabte, alle døende og døde. Et Haab, Gud raader over, - fordi det er Haab til Gud.

Kilde

Manuskript taget fra tidehverv.dk med tilladelse fra redaktør.

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Seksagesima, Tidehverv

150

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/otto-andersens-praediken-sondag-sexagesima>

155

160

165

170

175

180